

indgå i grundlaget for fastsættelsen af betalingen til indehaveren af bemyndigelsen eller autorisationen.

Med hensyn til, hvem der skal betale, må der sondres mellem straffesager og civile sager.

I straffesager betaler det offentlige altid i første omgang, jf. retsplejelovens § 1007, stk. 1 (som ikke foreslås ændret). Det offentlige afholder endeligt udgifter vedrørende anklagerens, vidners og tolkes deltagelse i retsmøder ved anvendelse af telekommunikation. Derimod vil udgifter vedrørende sigtedes eller tiltaltes samt forsvarerens deltagelse i retsmøder ved anvendelse af telekommunikation skulle henregnes til de sagsomkostninger, som det kan pålægges tiltalte at betale, hvis denne findes skyldig, jf. de nærmere regler i retsplejelovens §§ 1008 og følgende.

I civile sager vil udgifter til telekommunikation skulle henregnes til sagsomkostningerne og betales efter de herom gældende regler i retsplejelovens kapitel 30 (som ikke foreslås ændret). Med hensyn til tolkning for en part, der er statsborger i et andet nordisk land, gælder tillige reglen i retsplejelovens § 149, stk. 4 (som ikke foreslås ændret), der bestemmer, at udgifterne i første omgang afholdes af statskassen, men at de henregnes til de sagsomkostninger, som det kan pålægges parterne at betale.

Stk. 5 bemyndiger endvidere Domstolsstyrelsen til at fastsætte regler om betaling af gebyr for behandling af ansøgninger om bemyndigelse eller autorisation til at stille kommunikationsmidler til rådighed til brug for videomøder i retssager.

De i stk. 2-5 foreslåede regler kan kun anvendes, når vidnet kan pålægges at give møde her i landet, hvilket forudsætter, at vidnet er til stede her i landet eller er omfattet af lov om nordisk vidnepligt.

I andre tilfælde, hvor vidnet befinder sig i udlandet, giver *stk. 6* mulighed for, at retten kan tillade, at vidnet afgiver forklaring ved anvendelse af en videoforbinding, hvis forklaringen efter de oplysninger, der foreligger for retten, skønnes at kunne afgives under lige så betryggende former som en forklaring, der afgives efter de regler, der gælder om internt danske videomødeafhøringer. Denne betingelse vil navnlig kunne være opfyldt i de tilfælde, hvor der foreligger en aftale mellem Danmark og den pågældende fremmede stat om gennemførelse af grænseoverskridende videomødeafhøringer. Bestemmelsen kan imidlertid efter omstændigheder også anvendes, hvor der alene findes en generel aftale mellem Danmark og den pågældende fremmede stat om retsanmodninger, og eventuelt også, når der slet ikke foreligger nogen aftale om retsanmodninger mellem Danmark og den pågældende fremmede stat, hvis det efter de oplysnin-

ger, parterne har tilvejebragt, må antages, at en videomødeafhøring vil kunne gennemføres under betryggende former.

I kraft af henvisningerne i retsplejelovens § 305 og § 209 (som ikke foreslås ændret) gælder den foreslåede § 192 også for forklaringer, der afgives af parter i civile sager eller af syns- og skønsmand.

I kraft af henvisningen i forslaget til retsplejelovens § 506 (lovforslagets § 1, nr. 107) gælder den foreslåede § 192 desuden for skyldnerens opfyldelse af oplysningspligten efter retsplejelovens § 497 i fogedsager.

I kraft af de henvisninger, som foreslås indsat i retsplejelovens §§ 748, 831 og 854, jf. lovforslagets § 1, nr. 130 og 132, finder de foreslåede regler endvidere tilsvarende anvendelse på sigtedes eller tiltaltes afgivelse af forklaring i en offentlig straffesag.

Endvidere bestemmer det foreslåede § 32 d i retsplejeloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, at når en part (herunder sigtede eller tiltalte i en offentlig straffesag) eller rettergangsfuldægtig, der ikke er advokat, deltager ved anvendelse af telekommunikation med bilede i et retsmøde, hvor der skal afgives forklaring, skal det ske efter fremgangsmåden i § 192, selv om parten ikke selv skal afgive forklaring. Dette gælder dog ikke, hvis parten er ledsaget af en advokat.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6.2.2 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 69 (§ 214, stk. 2, 1. pkt.)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 6, stk. 3, 2. pkt., og § 18, stk. 2, 5. pkt., foreslås erstattet af retsplejelovens § 7, stk. 4, 2. pkt., og § 12, stk. 7, 3. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 3).

Til nr. 70 (§ 214, stk. 3-5)

Forslaget til *stk. 3* viderefører den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 214, stk. 3, 1. pkt. Der er alene foretaget en redaktionel ændring for at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med retsplejelovens sprogbrug i øvrigt, hvor ordet »dommer« er forbeholdt juridiske dommere, idet sagkyndige dommere – i lovteksten – betegnes som »sagkyndige« eller »sagkyndige retsmedlemmer«.

Stk. 4, 1. pkt., viderefører med redaktionelle ændringer retsplejelovens § 214, stk. 3, 2. pkt. Efter denne bestemmelse kan domsforhandlingen fortsætte i en nævningesag, i en domsmandssag ved landsretten samt i en domsmandssag ved byretten, som behandles med 2 dommere og 3 domsmænd, selv om en dommer, nævning eller domsmand får forfald eller af andre grunde må fratræde, efter at domsforhandlingen er begyndt, dog kun når højst én dommer og højst én